

Kredse af Ungdommen, i hvilke denne demoraliserende Kulturbevægelse troede at have sin faste Borg. Kravet om strengere Straf for Volds- og Sædelighedsforbrydelser hænger uden Tvivl sammen med denne kulturbevarende Modbevægelse, og dette Krav er fuldt berettiget og vil sikkerlig ikke mangle Støtte hos det danske Folks brede Lag; det var jo hos en Del af Overklassen, at den, i alt Fald efter min Opfattelse, demoraliserende Kulturbevægelse havde sit Tilhold.

Nu er det ganske naturligt, at der er delte Meninger om Hensigtsmæssigheden af at anvende Legemsstraf over for Bøller og Sædelighedsforbrydere — den Side af Sagen skal jeg ikke tage op her, men overlade den til den højtærede Justitsminister; det er jo i Virkeligheden hans Lovforslag, der ligger bag ved de Bestemmelser i vort Lovforslag, som det ærede Medlem synes udelukkende at ville tage Sigte paa. Jeg skal her indskyde den Bemærkning, at naar det for det ærede Medlem stiller sig saaledes, at Hovedindholdet, Hovedpunktet i vort Lovforslag er dets § 2, da ser jeg ikke saaledes paa det, og jeg tror, at det for en ædruelig Betragtning af Forholdene er et ganske uholdbart Synspunkt. Men jeg vil over for det ærede Medlem hævde, at den Tale, han fører om oprørende Uretfærdighed over for de Herrer Bøller, vidner om, hvad der i alt Fald i mine Øjne er en moralsk Begrebsforvirring. Denne Begrebsforvirring kan maaske finde Indgang hos visse overkultiverede Kredse, hvis moralske Begreber i Forvejen ikke ere i den bedste Orden (*Alfred Christensen*: De skal ikke se paa mig, mine ere i Orden). Det er ikke sagt personligt, men det ærede Medlem har sat sig lige over for mig, og naar jeg løfter Øjnene op, kan jeg ikke undgaa at se paa ham, men jeg har ikke villet sigte til ham. — Jeg har det faste Haab og den usvigelige Tro, at det ikke vil lykkes i det store og hele at finde Indgang hos det danske Folk for en saadan moralsk Begrebsforvirring, der tager Parti med Bøllerne mod deres Ofre.

Formanden: Jeg tror, at det vilde have været til Nytte for en rolig Forhandling, om den ærede Ordfører paa adskillige Punkter havde stemt Tonen noget ned.

Alfred Christensen: Da jeg begærede Ordet i Gaar og først kunde faa det efter det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), var jeg noget ked af det, og efter at jeg havde hørt det ærede Medlem for Kalund-

borgs fortrinlige Tale, var jeg dobbelt ked af det, thi jeg var ganske vis paa, at hvad det ærede Medlem, som er en af vort Tings Seniorer, og som kan se tilbage paa en 40-aarig politisk Virksomhed, udtalte, var af en saadan Vægt, at min Tale paa ingen Maade kunde faa en Vægt, der blot kunde komme op derimod. Men efter at jeg nu har hørt den ærede Ordfører igen i Dag begynde sit Ordførerskab, som den højtærede Formand sagde, paa en noget krigerisk Maade, synes jeg, at jeg føler mig roligere; nu kan jeg atter tale med, nu er jeg næsten i samme Humør, som jeg var i i Gaar. Det ærede Medlem bærer sig maaske ikke rigtigt ad som Ordfører, jeg tror ikke, han fremmer sin Sag derved, men mig, som skal tale imod ham, har han gjort en meget stor Tjeneste. De Ord, som det ærede Medlem rettede til Danmarks Dommerstand, som han selv tilhører, vil jeg lade min Senior, det ærede Medlem for Kalundborg, tage sig af, han skal nok vide at besvare dem. Men der kom andre temmelig krigerske Ytringer fra det ærede Medlem for Viborg, f. Eks. den, at han ikke havde hørt, at det og det ærede Medlem havde meldt sig ud af Venstrereformpartiet, men endnu stod som Medlem af dette. I den Anledning vil jeg dog gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem er lidt for ung i Partiet til at tale om, hvem der skal smides ud af Partiet, og hvem der skal blive der. Det kunde jo være, at det ærede Medlem der tog betydelig fejl, og i alt Fald vil jeg bringe i det ærede Medlems Erindring, at denne Sag er indledet med et Partimøde, hvor det hed: fuld Diskussionsfrihed og fuld Afstemningsfrihed over for dette Forslag....

Formanden: Det er neppe rigtigt at drage private Forhandlinger ind i Forhandlingerne her.

Alfred Christensen: Jeg giver selvfølgelig Formanden Ret, og derfor staar jeg netop og bebrejder Ordføreren, at han har gjort noget saadant. Det er en stor Skam af Ordføreren.

Formanden: Jeg har ikke hørt Ordføreren referere noget, der skriver sig fra private Forhandlinger.

Alfred Christensen: Jo, han var skrækkelig (*Formanden* ringer). Jeg skal sørge for, at Tonen ikke bliver stemt op igen og skal bestræbe mig for saa vidt muligt ganske kedsommeligt at komme